

nomi, vi må bryde, hvis vi vil fjerne arbejdsløsheden.

Vi mener dog, mange kan komme i arbejde også her og nu, hvis der er politisk vilje til at gøre det. Der er intet til hinder for at få arbejdsløsheden så langt ned, som den var i 1960'erne, hvor man talte om fuld beskæftigelse, og hvor – sagt til hr. Bertel Haarder – samfundet fungerede med 20.000 arbejdsløse, mens man nu taler om, at hvis vi kommer ned i 300.000 arbejdsløse, er det hele ved at bryde sammen.

Men skal vi fjerne de mekanismer, der hele tiden truer med at skabe ny arbejdsløshed, skal vi altså have brudt den økonomiske logik, dette samfund er bygget på, og så skal vi som en start ud af det indre marked og ud af den union, der har denne logik som deres grundlov.

Jette Gottlieb (EL):

Vi ser den høje arbejdsløshed som et symbol på den samfundsudvikling, som ikke bare den nuværende regering, men også den borgerlige opposition har ansvar for. Hvad er det for et samfund, hvor vigtige opgaver ikke bliver udført, selv om der er ledige hænder? Hvad er det for et samfund, der kynisk planlægger, så der skaleres ventelister for gamle, for syge og for børn?

Hvad er det for et samfund, hvor en lang række funktioner, der kunne udføres som almindeligt arbejde, hakkes op og udføres som meningsløse og nedværdigende jobtræningsforløb? Hvad er det for et samfund, der sætter en ære i at erstatte mennesker med maskiner og gøre enhver aktivitet mere og mere umenneskelig?

Tag et eksempel: Skal du med toget i aften, er der ingen, du kan spørge på stationen, ingen tryghed i et oplyst kontor, hvor du kan hente hjælp, hvis der sker et eller andet, og så gælder det i øvrigt om at have godt med mønter i lommen til billetautomaten.

Det er altså ikke udelukkende på det sociale område, der mangler menneskelig arbejdskraft, men lad os nu starte dér. Det var måske et af de få konkrete udspil, der var i åbningsstalen. Tak for det, Poul Nyrup. . .

Første næstformand (Ivar Hansen):

Statsministeren, hedder det.

Jette Gottlieb (EL):

Hr. statsminister!

Enhedslisten vil ansætte 60.000 i den offentlige sektor for at få fjernet ventelisterne. Pengene til det skaffer vi ved de sparede dagpenge og

ved de ekstra skatte- og momspenge. På børneinstitutionsområdet vil det oven i købet give overskud at ansætte flere på grund af de i øvrigt for høje forældrebetalinge. På de øvrige sundheds- og socialområder vil merudgiften være minimal. For en hjemmehjælper f.eks. drejer det sig om 7.000 kr. på årsplan. Vi peger gerne på en dækning, 10 øre på benzinen kan gøre det. Det eneste, der hindrer en sådan løsning, er offentlig kassetænkning og ond vilje.

Men det er ikke kun over for den offentlige service, vi gerne vil sætte ind. Hvad er det for et samfund, hvor så mange holdes uden for produktionslivet, samtidig med at færre og færre skal producere mere og mere på kortere og kortere tid?

Enhedslisten ønsker en generel arbejdstidsnedsættelse til 30 timer om ugen. I god tid før overenskomst 1995 vil vi stille forslag, som arbejdsmarkedets parter kan bruge under forhandlingerne. Her vil fuld personalekompensation være helt uomgængelig. Vi vil ikke endnu en gang se en arbejdstidsnedsættelse, der bare betyder, at de, der er i arbejde, skal løbe stadig stærkere.

Til at sikre reallønnen for alle med almindelige indkomster vil de sparede dagpenge udgøre et væsentligt bidrag. Og vi vil pålægge de offentlige arbejdsgivere at gå i spidsen.

Orlovsordningerne skal fastholdes og udbygges. Og kombineret hermed ønsker vi en øget adgang til uddannelse på alle niveauer – kompetencegivende såvel som almen, grunduddannende såvel som efteruddannende. En øget dynamik i uddannelsessektoren er nødvendig for at udfylde de arbejdskrafthuller, der ellers efterhånden vil opstå på nogle områder.

En forbedret SU vil ligestille uddannelsessøgende med forskellig tilgang til uddannelsessystemet og i øvrigt sikre, at de unge kan koncentrere sig om uddannelsen i stedet for at optage plads på arbejdsmarkedet.

Endelig vil vi tage fat på de produktionsområder, der slet ikke varetages i dag. Hvad er det for et samfund, der ser stort på de miljøskader, som den guldne vækst forårsager, og som uden blusel efterlader alle problemerne til de kommende generationer, som lader sig nøje med en produktion, der har brug og smid væk-principet som middel og profit som højeste og eneste mål, og som fortsætter med en dumstædighed, om så de 140 medlemmer, der stemte for Øresundsbroen, er de sidste i Danmark, der går ind for den?